

L'OPINIÓ

Surt cada dissabte

15 cèntims

EDITORIAL

La secta del coll d'aletes

La clara visió anglesa

per DOMENEC DE BELLMUNT

No resta ja un sol país civilitzat que es negui a sostenir relacions comercials amb Rússia. L'un després de l'altre s'han adonat que un poble de cent cinquanta milions d'habitants no pot ésser negligent en l'esfera de les relacions normals del tràfec mercantil. Prescindint en absolut del sistema de governament interior, Estats diametralment oposats al sovietsisme compren i venen als russos. Itàlia, per exemple, és el millor client del consorci petroler de Bacú, i Espanya tampoc no ha deixat de servir-se'n.

Anglaterra, malgrat l'encegament ultraconservador de Chamberlain i les campanyes de Churchill, no pot mantenir la política empresa amb el saqueig de l'oficina "Arcos", i avui una comissió constituïda per més de cinquanta representants de la indústria i de la Banca es troben a Moscú estudiant les possibilitats d'un renovament de relacions.

Mr. Remnant, en nom dels seus companys, ha respost el discurs del director de la Banca d'Estat russa sostenint la necessitat del restabliment de les relacions diplomàtiques com a base ferma del desenvolupament del tràfec. El diari liberal "Star" fonamenta les conviccions de la delegació i convida l'opinió industrial britànica a un moviment que obliqui Baldwin.

La baixa formidable que ve experimentant la xifra d'afers anglo-russa en benefici d'Alemanya i dels Estats Units ha fet pensar molt els capitalistes de Londres. Anglaterra pateix el mal crònic dels sense feina i les crisis del cotó manufacturat i de la metal·lúrgia no permeten menysprear el mercat amplíssim de la Unió soviètica.

Es per això que la Comissió farà un report conclouent. O bé el mercat rus s'ha de perdre i amb ell la possibilitat de remeiar la penúria industrial, o bé les relacions diplomàtiques s'han de restablir. Es de creure que la visió de Remnant i companys prevaldrà, sobretot si el laborisme, com s'espera, fa un salt endavant.

L'exemple britànic i el d'Itàlia pot servir molt al Govern d'aquí. Ja fa més d'un any que part de la Delegació comercial russa a París anà a Espanya. Oficialment es féu conèixer el viatge, i la Revista "La Vie Economique des So-

Potser els lectors de L'OPINIO recordaran que alguna vegada hem alludit a un conflicte plantejat entre la premsa francesa amb motiu de l'aparició d'un diari feixista subvencionat per un industrial milionari, i titulat "L'ami du peuple." El conflicte és el següent: el preu dels diaris de pura informació, a França, és el de vint-i-cinc cèntims de franc. Alguns diaris de partit es venen a trenta. Aquests preus han estat establerts ja fa alguns anys d'acord amb l'índex del preu de la vida i d'acord amb el valor del franc. L'any passat el propietari del "Figaro", després d'haver començat una sorollosa campanya contra les esquerres, d'haver publicat en "col·laboració" amb un pamfletista anònim un llibre titulat "Contre le communisme" aparegut dos dies abans de les eleccions legislatives,

llença un gran diari feixista ("L'ami du peuple") al preu inversemblant de deu cèntims de franc. Els quioscs de París, sota la pressió de la societat dels diaris francesos i alguns espontàniament, renunciaren a vendre'l. L'amo del "Figaro", però, no es descoratjà i, en cosa de pocs dies, aconseguí allistar i equipar un regiment de "clochards" (morts de gana), de sandvitxers i de perdularis, als quals fixà una retribució segura per pregonar i vendre "L'ami du peuple" a totes les estacions del Metropolità i del Nord-Sud.

Al cap d'uns quants mesos el diari feixista, en comptes de retirar-se, ha començat a publicar dues edicions diàries. Això — segons el "Figaro" — vol dir ben clarament que el diari triomfa i que es ven com el pa beneït. Seria injust i inexacte negar que "L'ami du peuple" es ven i que àdhuc es ven molt. Seria injust també de no reconèixer que l'esmentat diari és tot el que volgueu menys un amic del poble car pertany a una potència financiera (un element de la qual és el perfumista cors senyor Coty) que llença uns milions destinats no a combatre el comunisme, com pretenen ells per guanyar-se la confiança de la petita burgesia i de l'obrer apolític, independent i conservador, sinó a combatre la democràcia, el liberalisme i els grans principis de la República. Sí, sí. Aquesta fulla es ven i els seus lectors s'empapen diàriament de les ditiràmiques apologies del feixisme i oloren l'encens dedicat a la figura de Mussolini. Però qui són els seus lectors?

Els seus lectors — salvades raríssimes excepcions — són gent de la mateixa condició que els venedors. Passejant pels jardins i squares parisencs tindreu ocasió de veure aquell tipus d'anciana de setanta anys, bigotuda com un gendarme d'avant-guerra, amb ulleres glozelianes i un barret prehistòric; una altra anciana que es passeja amb una criatura; un pobre vell amb un peu embolicat amb draps reposant-lo damunt d'un tamboret. I sobretot... Sobretot veureu algun jove d'uns trenta anys, pàlid, magre, vestit de negre, amb barret fort, coll d'aletes i corbata de nus, és dir, tot el tipus d'un desertor de l'Acció francesa...

(Acaba a la pág. 7.)

EL CIUTADA MASOCH

—Aquesta indecent República seria encara suportable sense impost sobre la cervesa — però si poguéssim tenir un dictador...

(De Simplicissimus, Munic)

viets" ha publicat xifres de compres de mercaderies. No seria oportú estudiar definitivament la conveniència de restablir les nostres relacions oficials amb Rússia?